

Andra Tablån.

Theatern föreställer ett väl möblerat förmak, med öppna fönsterrar och upplysning bakom. Till höger och venster står en soffa med länstolar på sidorna. Sofforna äro tomta; men på länstolarne sitta några ytterst granna och pråligt klädda damer. Då förhänget drages åt sidorna tyckas de redan vara i gång med anmärkningar öfver hvarandra. Första och Andra Frun sitta närmast åskådardarne.

Första Scenen.

FÖRSTA och ANDRA FRUN.

Första Frun, till *Andra Frun*.

Här tycks blifva fasligt mycket folk i afton. Det är rysligt hvad fåfängan tar öfverhand hos somliga menniskor. Inte att jag vill

Andra Frun.

Så, så! säj inte annat! men det kommer nog surt efter . . . några skattören till, blir väl troligen belöningen för alltsamman.

Första Frun.

Just så! . . . Ett Fruntimmer inkommer. Allmän nigning och hälsning. Hon sätter sig i soffan på motsatta sidan och talar sakta med sin granne på länstolen. Nej se på den då! hon vräker sig

rakt ned i soffan . . . hvilket högmod! . . . lika som icke äfven vi haft lika stor rätt dertill; men: »blygsamheten lär vara en dygd» . . . det läste jag häromdagen i min dotters förskrift.

Andra Frun.

Alldeles så, ja! . . . men se på Norströmskan, hur hon kråmar sig i sin granna klädning; den är då tillgjord.

Första Frun.

Nej, nog är den nygjord . . . Hon brygger svagdricka till salu, och jästen är hennes sportel . . . der syns det tydligt, att man genom bara jäst slutligen kan bli en rätt lysande gäst.

Andra Frun.

Du är då alltid så satyrisk, eller hvad det heter. — Men hvad tänka Tricot's på, som inte komma?

Första Frun.

Nå det är ingenting att undra öfver! Det är ju sen gammalt känt, att det schåpet aldrig kommer förr än i sista laget, för att få göra så mycket mera krängel vid hälsningen. Det lär inte vara så synnerligen rart med henne numera; men är det också façoner, att köpa landtegendom och sköta den på det viset, att det måste köpas mjöl och bakas bröd i staden, för att skicka ut till pigor och drängar på landet! Sista räddningen är nu hennes styfdotter, den stackars Lina, som

hon med all gevalt skall pracka på gamla Eken, den snåljäpen. Nå, nå, skall han nånsin få svärföräldrarna på det torra, så får han nog röra på sitt multum, den gamle girigbuken; men se der är hon nu . . . när man talar om . . .

Andra Scenen.

DE FÖRRA. FRU TRICOT, LINA.

Första Frun, går emot Fru Tricot.

Nå det var en obeskriflig glädje att få se dig. Jag sade nyss åt Mina: få se, sa' jag, om den goda fru Tricot blifvit sjuk, efter hon dröjer så länge; det skall gå en kyperfeber omkring nu; men Gud ske lof, du är ju rask?

Fru Tricot.

Ja, tack söta Annette, nog äro vi raska allihop. Till Lina gå du mitt barn och hälsa på och prata med de andra flickorna. Lina niger och går.

Tredje Scenen.

DE FÖRRA, utom Lina. Fru Tricot sätter sig i den andra soffan och börjar sakta samtala med sin granne.

Första Frun, till andra.

Hvad blåser nu för väder! hon har ju nyttjat den der klädningen en gång förut; har det redan börjat gå så mycket bakut? Nå, nå, tyst min mun.

Andra Frun.

Se der ha vi den tillämnade directören i Fat-tighuset.

Fjerde Scenen.

DE FÖRRA. EK.

Ek.

Mjuka tjenare, mina damer! tjenare! mjuka tjenare! Jag kommer med ett uppdrag från värdinnan, fru fabrikörskan Rosling; hon frågar om det roar damarna att stiga in i rummen härbredvid, der lära spelbord för fruntimren vara arrangerade.

Fruntimren, i det de uppstiga och gå om hvarandra.

Tackar ödmjukast, herr Ek . . . med mycket nöje . . . vi ska' vara tillsamman . . . jag kan bara mariage . . . etc. De gå in till venster. Fru Tricot stannar något efter.

Fru Tricot, till Ek.

När herr Ek råkar min man, så haf godheten bedja honom komma in till mig, för sig, det skall han ha' till börja med. Högt Dansa nu icke för strängt med lilla fästmon . . . varnar med fingret, hör han det, herr måg. Går.

Femte Scenen.

EK, sedan TRICOT.

Ek.

Stackars Tricot, ändå! Nu måste han kanhända sitta hela aftonen derinne under sin plågo-

andes ögon och räkna ut vistar och betar åt damerna; men der ha vi honom; till *Tricot* som inkommit hör på bror, din kära *Agatha* önskar tala med dig; hon är derinne med de andra fruarna.

Tricot suckar.

Jo, jo, bror! jag vet nog hvad mig förestår. Gud bevare dig att komma i samma fördömmelse; men det behöfver du inte frukta; ty *Lina* är lika eftergifvande och god, som min salig *Maria*.

Ek.

Vet allt det der. Men det riktigt kläcker till i kroppen på mig när jag tänker på morgondagen. Skall väl den äkta lyckans sol till slut en gång skina öfver den gamla *Ekens* vissnade krona? skall . . . men jag blir, fan respectere mig, underlig till mods, och har nog skäl att misstänka fru fortuna, den slinkan.

Tricot.

Inte nu mer, min bror! ty *Lina* har gifvit sin mor löfte och man kan lita på den flickan.

Ek.

Godt: då är jag lugn. Men intet tvång, hör du det; hennes lycka framför min. Men tyst! . . . nu börjar valsen, sträcker på benen, jag flyger. Springer ut.

Sjette Scenen.

Tricot, ensam.

Den hederlige gamle *Eken*! den redlige och hjälpsamme vännen! Om jag inte vore så fullt öfvertygad, som jag är, att han skall göra min dotter, mitt enda barn lyckligt, skulle jag icke ifra så mycket för den föreningen; men det gör han, och han förtjenar också att få henne. Visst är han lite underlig och egen; men en präktig karl, ja en riktig karl är han . . . och jag? jo, jag är *Agathas* man, jag. Kanhända har försynen ämnat mig till en varning för giftassjuka enklingar, och icke kunna ju alla draga goda vinster på äktenskapets lotteri. Går långsamt in till venster.

Sjunde Scenen.

LINA och *EK* inkomma från fonden.

Ek, torkar pannan och sträcker benen.

Tackar ödmjukast, mamsell *Lina*; tackar ödmjukast!

Lina niger, för sig.

Ack min Gud, hvad här är tråkigt! . . . och jag som hoppades få råka . . . hvad hade jag här att göra? . . . Högst Ursäkta bästa herr *Ek*! jag känner mig så underlig . . . jag tror riktigt jag mår illa . . . vi dansade visst för länge.

Ek.

Ack, om det räckt ännu längre! men ni mår illa . . . vill ni måhända fara hem? . . . Jag skall säga till åt mamma.

Lina.

Tack, bästa herr Ek! jag önskade sannerligen ingenting hellre; men kanske att . . .

Ek.

Åh, frukta intet; jag ansvarar för att vi skola fara. Ämnar gå.

Lina.

Tusen tack! blir varse Dahlström, hvilken nu tillika med ett ungt fruntimmer inkommer och stannar i fonden, utan att Ek under hela tiden blir honom varse. Ah! ändtligen! Läger handen på hjertat och suckar tungt.

Ek, som stannat vid Linas utrop och återvändt.

Hvad? men ni är sannerligen riktigt sjuk; fattar hennes hand med ömhet ni rodnar ju och bleknar oupphörligt; förer henne till en soffä sitt nu för Guds skull här så länge. För sig Hvad fan skall jag göra? i sin oro hjuder han henne snus fan respectere mig, blir icke jag kollrig. Högt Jag skyndar genast till mamma; här är ingen tid att förlora. Vill springa bort.

Lina, hejdar honom. Hastigt och förlägen.

Nej, nej! blif qvar, jag ber! jag börjar verkligen känna mig bättre nu . . . sitt lite hos mig . . . vi skola icke oroa mamma.

Ek, i det han sätter sig.

Det var då, fan respectere mig, riktigt besynnerligt. De tala sakta.

Dahlström, hvilken vid åsynen af Lina stannat förvånad, har hela tiden betraktat henne; det unga fruntimret vexelvis alla.

Tillåt mig fråga: är inte det unga fruntimret . . . mamsell Tricot?

Fruntimret.

Jo, känner kapten Dahlström henne?

Dahlström.

Ja, på sätt och vis; . . . men hon känner måhända icke mig. Vi flyttfåglar kunna icke göra anspråk på att vara igenkända af en ung dam, som ser så många nya ansigten. Det är dessutom öfver halftannat år sen . . . det var i Åbo . . . jag . . .

Fruntimret.

Jaså! jag vill minnas att hon talt om det. Det är en bra söt flicka, hon lär ska' gifta sig snart.

Dahlström, torrt.

Jaså . . . ursäkta att jag uppehållit . . . men . . . mjuka tjenare! I det han går Gifta sig! ha!

Fruntimret, ser efter honom.

Det var en artig kavaljer; liksom hon blifvit upplyst om något ah! stackars Lina! Går fram till Lina, högt Hur mår du goda Lina? du ser verkligen illamående ut . . .

Lina, uppstigande; ser sig omkring; för sig.

Redan bortal! Högt Tack goda Emma, jag mådde inte rätt bra; men nu är det bättre, Gud ske lof! vill du följa med skola vi gå lite; här är så varmt. Adjö så länge, bästa herr Ek! säg ingenting åt mamma . . . gör icke det! det blir nog bra igen. Nickar åt Ek; de gå.

Åttonde Scenen.

EK ensam.

Ek, följer henne högst förvånad med ögonen.

Det der förstår jag då, fan respectere mig, icke. Först i morse var hon sjuk, och ville inte fara på balen; så blef hon ett, tu, tre frisk . . . och ville fara; så kommer hon hit, valsar om med gamla Eken, blir sjuk . . . och vill fara hem; så blir hon ännu sjukare . . . och så blir hon bums frisk igen. Det var då djefvulen! Är hon måhända capricieuse? nej! . . . nej . . . jag känner henne. Och sjuk var hon, fan respectere mig var hon inte det! först var hon ju blek som cinober, och så blef hon röd som blyhvitt. Nu går mitt hufvud omkring. Jag känner mig riktigt underlig. Ibland är jag kall som en frisrock, och ibland är jag varm som en oeldad kakelugn. Fan, jag vet inte mera hvad jag säger. Gå du vackert och brygg dig en thoddy, gamle Salomon, få se hvad den gör? Ämnar gå, men möter i dörren en herre.

Nionde Scenen.

EK, EN HERRE.

Herrn.

Sel! tjenare farbror Ek! hur står det till? de gå närmare men farbror var ju inte på kyrkostämman i Söndags? der gick hett, skall farbror trol der valdes en ny ledamot, bland handtverkarne, i Fattig-Directionen . . . den skall nu organiseras . . .

Ek, afbrytande.

Nej bror, nej jag var inte der. Vill jag skall gå att . . .

Herrn, hindrande honom.

Valet föll sluteligen på . . .

Ek, förargad.

På någon pundhufvad skrikhals, ja! gissar det . . . hä?

Herrn.

Hä, hä, hä, nej icke denna gång . . . det föll på mig . . . min organisa . . .

Ek, för sig.

Jo, då fick de just en af våra äkta kannstöpare; stackars Direction! högt gratulerar bror, gratulerar . . . men ursäkta mig nu. Vill gå.

Herrn.

Nu . . . de härän . . . har inte farbror hört något glunk om hvem som »di» ämna välja efter

hviskar Ek i örat . . . Jag skulle tycka att hviskar åter . . . det är en huggare den karlen . . . det är så mycket som behöfver organiseras och . . .

Ek, afbryter.

Hör på bror! ser honom stinnt i ansigtet jag tror, fan respectere mig! att bror går in med tårna?

Herrn, studsar tillbaka.

Hvad! hvad fan! går in med tårna! Ser på sina fötter Nej, jag är så organiserad jag, att jag går ut med mina egna fötter, jag. Går förargad fram och tillbaka och ser på sina fötter; för sig Sacramenska gamla spackel . . . går in med tårna . . . hvad fan mente han med det? . . . knyter näfven men det skall du ha igen . . . om inte förr, så vid taxeringen. I det han går Går in med tårna . . . jag . . . med min organisation . . .

Tionde Scenen.

EK ensam.

Ek, ser efter honom; håller sig för magen och skrattar.

Ha, ha, ha! förstod du piken! sa' bond, ha, ha, ha. Jo, det der är en af de rätta gossarne, som onödigtvis lägga sig så mycket i stadens affärer, att de icke hinna sköta sina egna. Nej, nu går jag, fan respectere mig, och härmande organiserar mig en thoddy. Ämnar gå, men möter Dahlström i dörren; han tyckes söka någon. Ek stadnar och betraktar honom noga.

Elfte Scenen.

EK, DAHLSTRÖM.

Ek.

Nå, fan respectere mig . . . Förlåt mig ville jag säga . . . är det inte herr Dahlström . . . ? jo visst fan är det så!

Dahlström, förvånad.

Joo . . . men jag har inte den äran att . . .

Ek.

Att känna mig . . . nej det tror jag nog räcker honom handen nå det var då, fan respectere mig, riktigt roligt. Betraktar honom Man talar om pappas näsa; men det är då pappa in och ut . . . pappa opp och ner. Känner du mig inte? ursäkta, jag säger du; men har aldrig din aktningvärda far talt om Salomon Ek, hans gamle lärkamrat? vi ha' haft många fuffens tillsamman, må du tro.

Dahlström.

Jaså, jag har den äran att tala med herr Ek . . .

Ek.

Farbror Ek . . . Farbror skall du säga, min raske gosse.

Dahlström.

Med största nöje, efter farbror tillåter, så . . . skaka händerna ack jo, min far har ofta, ofta talat om sin aktade gamle vän. Och jag hade i morgon äm-

nat besöka farbror, för att framföra färska hälsningar från min far.

Ek.

Nå, när kom du till staden? hvad tycker du om den? en ståtlig stad, hva? också är det här, som sista handen lägges vid uppfostran . . . helst så der vid sextiden; jo, jo du, på ena stället här får man en lexa, på det andra en sexa, hvasa? när kom du?

Dahlström.

Jag kom först i går afton; men var äfven här för några månader sedan, då jag återkom från en resa till Rio, ehuru jag endast uppehöll mig några dagar i och för uppgörandet af en skeppshandel. I morgon reser jag tillbaka.

Ek.

Du skall så fan heller! Din far, den hedersmannen, har en gång gjort Salomon Ek en stor tjänst, och sådant glömmes han aldrig. Nu tar jag hand om dig. Tala inte om brådska: en sjöman midt i vintern på land har, fan respectere mig, icke mera att göra, än en dödgräfvare på sjön. Men hvarför dansar du icke? finns här inga damer? kom bara . . .

Dahlström.

Jag tackar, jag dansar ogera. Jag gick och såg efter en bekant, vi ämnade dra en robert . . .

Ek.

Fy fan! unga pojken! nej, ge du både hackor och målare båten . . . ja, ja inte din gamle farbror för det . . . jag skall presentera dig för en vacker flicka . . . mamsell Tricot . . .

Dahlström, häftigt.

Hvad, farbror känner henne? nedslagen men hon är ju förlofvad.

Ek, ser på honom.

Och det säger du så nedslagen. Hvem har sagt det?

Dahlström.

Man berättade mig det nyss.

Ek, allvarsam.

Hvad hon blir svarar jag inte för; men för närvarande är hon det inte, det vet jag. Och nu lite förtroende: känner du henne?

Dahlström.

Hon tillbragte någon tid i Åbo för haltannat år sen, och då voro vi tillsammans.

Ek.

Älskar du henne? jag tror mig af ditt slutna sätt ana något sådant.

Dahlström, fattar hans hand med värma.

Min goda farbror! någonting oförklarligt inom mig uppmanar mig att lemna farbror fullt förtro-

ende; ja, jag älskar obeskrifligt, jag har närt denna känsla alltifrån det jag första gången såg henne, och denna känsla skall följa mig i grafven.

Ek.

Har du anledning att tro denna känsla besvarad?

Dahlström.

Dertill kan jag svara både ja och nej. Jag har åtminstone haft det; men . . .

Ek.

Efter hvad du hört nu, tror du hon ändrat sig? Du sätter mig i bekymmer, bror; men ett ord: lofva mig att du ej reser ur staden, utan åtföljer mig i morgon och spisar middag hos Tricot's; han är en gammal vän till mig.

Dahlström.

Jag lofvar det, efter farbror så önskar.

Ek.

Godt. Men se här ha vi henne. Lina och det unga fruntimret inkomma.

Tolfte Scenen.

DE FÖRRA, LINA och det UNGA FRUNTIMRET.

Ek., för Dahlström fram till Lina.

Kapt. Dahlström önskar förnya bekantskapen med mamsell Lina Tricot. Lina slår förlägen ned ögonen.

Dahlström.

Jag lär väl äga föga hopp om att vara igenkänd af mamsell Tricot?

Lina., för sig.

O min Gud! hvad mitt hjerta bultar.

Ek.

Så, mina unga vänner, lyd nu gamla Ekens råd; till Dahlström bjud nu vackert mamsell Tricot armen; hon har kanske någon dans i behåll åt dig. Så, intet krus, olkaa niin hyvää; ni är ju gamla bekanta, för fan i våld. Dahlström, Lina och fruntimret gå.

Trettonde Scenen.

EK.

Tricot utkommer från venster och följer långsamt efter Dahlström och Lina.

Ek., suckar.

Fy fan, Salomon; suckar ånyo, nå, så i det han pustar dugtigt ut med er oväder då! att en gammal, närmare 60 års karl kan ställa sig och sucka, som en kärlekssjuk enka; men der har du, gamla sölkorf! nå, nå! ingen modlöshet, ingen afundsjuka; ty svartsjuka är ändå intet annat än afundsjuka. Men hur skall du reda det här nu? funderar jo, . . . ja, så skall det gå . . . men låt nu ingen märka, hvad som händt, utan du blir dig lik Salomon, är det icke så? . . . Tyst, der ha vi Tricot.

Fjortonde Scenen.

EK. TRICOT.

Ek.

Nå, har du fått permission nu?

Tricot.

Hör på bror, hvem var den unge mannen som nyss följde min dotter?

Ek.

Jo det var kaptén Dahlström; enda son till min gamle vän, målare-ålderman Dahlström i Åbo, om hvilken jag talt så många gånger; det var han som räddade mig den der gången, då jag var i knip för entreprenaden, du mins.

Tricot.

Jaså! nå det fagnar mig.

Ek.

En galant gosse, han är nu sjökaptén. Jag har alltid tyckt om sjömän: målare, sjömän och distillatorer, det är mitt folk: vi handskas alla tre med vätvaror. Jag har bjudit honom på middag till dig i morgon.

Tricot.

Rätt bror! dina vänner äro mina vänner; men har du varit här hela tiden? du ser så fundersam ut?

Ek.

Jag? jag gör väl så fan heller, och jag har snodt ikring öfverallt här. Jag har alltid varit en orolig persedel, sa' vindflöjeln.

Tricot.

Ja du är alltid en glad och godhertad toker.

Ek.

Godhertad! jag är så fan heller. Jag kallas ju allmänt för gnidare, snåljåk, girigbuk . . . Skrattar nå, i den sednaste benämningen ligger åtminstone litet sanning, klappar magen.

Tricot.

I morgon blir för mitt hus en glädjens dag, bror.

Ek, allvarsam.

Tyst med det bror, nu. Synes glad, som förut Och nu gå vi och brygga oss en thoddy; ty, säga hvad man vill, så är det ändå med en egen lycksalighetskänsla man låter den ädla drycken rinna ned genom strupen. Sjunger.

Båd' kaffe, punsch — ja hvarje sqvätt
I kopp och glas har fått sin visa;
Låt därför Eken på sitt sätt
Sin älsklingsdryck, sin thoddy prisa.

Men finns måhända någon här,
Som ligger än sin tid så efter

Att han ej vet hvad thoddy är;
Nåväl, jag gerna ger recepter:

Lägg två lod socker i ett glas,
Varmt vatten sen två tredjedelar.
Sen det fått stå en stund och dra's,
Med cognac fylles, hvad som felar.

Den konsten ganska lättlärd är,
Helt qvickt man får den ädla drycken.
På hvart recept bör stå så här:
Drick aldrig mer — än 5, 6 stycken.

Af thoddy blir man glädjens vän;
Med thoddy lättast botas sorgen;
Af thoddy stegras kärleken;
Med thoddy — får man folk i borgen.

När svartsjukan har uppväckt split
Emellan tvänne unga männer.
Se då, de brygga på — en »bit»
Och genast bli de åter vänner.

Jag därför thoddyn sätter först,
Af mig den aldrig blef försmädd än!
Din lofsång stegrat har min törst —
Nu gå vi, bror, att brygga »thodden».

SLUT PÅ ANDRA TABLÅN.

Tredje Tablån.

Theatern likasom i början, eller hemma hos Tricot.

Första Scenen.

LINA och ANNETTE.

Lina, sitter vid bordet och syr.

Är herr Ek ännu inne hos pappa och mamma?

Annette.

Ja, söta mamsell! Men inte tror jag de tala om mamsell nu; ty i ons, då jag var inne, så talte de om herrskapets landegendom, och jag hörde frun säga: »Nå i Guds namn då, kära herr Ek! sälj bort den, efter Tricot kan få ingen hvad han betalt för den.»

Lina.

Ja, det der förstår jag icke; men efter herr Ek rådt dem att sälja bort den, så är det väl bäst att de följa hans råd.

Annette.

Ja, så tycker jag med; ty vet mamsell, herr Ek är en mycket förståndig, mycket egen, men tillika en mycket god och medlidsam menniska.

Lina, uppstigande.

Han? som är känd i hela staden under namnet snåljäpen?

Annette.

Ja, ser mamsell! det hör till hans egenheter; men hör nu, och döm: i morse när jag var till Globrunn efter vatten, så mötte jag hans gamla hushållerska, madam Envall; då jag frågade henne, hvarföre hon såg så ledsen ut, så sa' hon, att hon inte begrep, hvad som kom åt hennes gamle, annars glade, husbonde, emedan han icke sofvit i natt, utan bara gått och funderat och att det i morse sett ut som han gråtit. Ah! sa' jag, han gick väl och funderade på sina kapitaler och gret öfver att han inte kunde ta' dem med sig i grafven. Men då blef gumman topprasande och mente, att efter folket har den tron om hennes husbonde, så ville hon icke tåga längre, och nu berättade hon, att han i största hemlighet hjälper och understöder många, både unga och gamla, och bland andra talte hon om en gammal enkefru, som bott i 8 år uti hans gård och betalte så reelt sin hyra, utan att han ändå fick en enda kopek.

Lina.

Nå! hur hänger det ihop?

Annette.

Ja, så frågade jag också. Men då sa' hon, att den der gumman, hvilken arbetar som en träl,

visserligen förtjenar så mycket att hon kan betala hyran; men då blefve det icke mycket öfver till barnens uppfostran; derföre har hon alltid, dagen före hyreskvartalets erläggande, fått ett bref med penningar från en aflägsen släkting, och sen kommer hon dagen derpå och betalar herr Ek, som då alltid ser butter ut och smågrälar. Nu hände sig nyligen att gumman ämnade sätta sin äldsta son i lära, emedan hon inte hade råd att låta honom följa sin böjelse för läsning; men då fick hon sista kvartalet åter bref från den der aflägsna släktingen med dubbelt så mycket penningar och tillsägelse att låta gossen läsa efter han hade lust. Och vet mamsell, hvem den der släktingen är? Jo, ingen annan än herr Ek, fast han i brefven kallar sig Maria Nyström.

Lina.

Maria Nyström? men min Gud! det var ju min aflidna moders namn.

Annette.

Kors! hette hon så? Ja, se nu sådana egenheter han har för sig . . . men nu tror jag det är han som kommer. Kanske skall jag springa och säga att mamsell inte mår bra?

Lina.

Nej, låt bli det Annette! det kan i alla fall icke hjälpas, och jag hyser nu, om möjligt, ännu

bättre tankar om honom. Lemna mig blott, och sen, måtte Gud styra allt till det bästa! Annette går.

Andra Scenen.

LINA, EK stiger långsamt in. Lina går emot honom; stum hälsning; Ek förer Lina till soffan på hvilken hon sätter sig, i det hon med en gest inbjuder honom att älven taga plats; han sätter sig på en stol bredvid.

Ek, efter en stunds uppehåll.

Troligen gissar mamsell Lina ändamålet med detta mitt besök?

Lina.

Jag måste erkänna att det icke helt och hållet är mig obekant.

Ek, efter ett litet uppehåll.

Jag har länge närt ett hopp, som, jag medger det sjelf, är djerft; men mamsell Lina vet det, jag har ju icke saknat all uppmuntran

Lina.

Jag vet det . . . men . . .

Ek.

Och dess uppfyllande har redan allt för mycket införlifvat sig med det begrepp, jag gamle man, gjordt mig om jordisk sällhet för mina återstående dagar. Mamsell Linas föräldrar . . .

Lina.

Deras vilja är mig helig . . .

Ek.

Och de önska utan tvifvel ingenting annat än det, som kan lända till deras dotters väl. Lina gråter. Jag vet inte huru jag bör tolka dessa fårar . . . men i detta ögonblick är, det känner jag, den fullkomligaste uppriktighet nödvändig; . . . säg mig då, lika oförstådt som om det vore till er förtroligaste vän, . . . är ert hjerta fritt?

Lina, sakta.

Ja . . .

Ek.

Jag menar icke nu, om ni är bunden af något äldre löfte — jag vet att ni inte gifvit något sådant — men, och jag skulle inte finna det underligt, . . . talar inte er känsla för någon annan . . . finnes det inte någon, som ni tror skulle göra er lyckligare? Lina svarar endast med en suck och döljer sitt ansigte i näsduken. Jag tror mig känna ert svar . . . och hade väntat det . . . Mina är öfverensstämma icke med edra . . . Naturens lagar äro ju Guds verk . . . Jag vill icke trotsa dem. Med ömhet Säg, har du förtroende för mig?

Lina.

Obegränsadt!

Ek, fattar hennes hand.

Har du icke sett . . . har du icke nyligen sett någon . . . som är dyrbar för ditt hjerta . . . säg?

Lina.

Jo . . .

Ek.

Såg du honom i går afton?

Lina.

Ja . . .

Ek.

Har du förut, på ett och ett halft år sett honom?

Lina.

Nej . . .

Ek.

Skulle du kunna älska honom trofast . . . evigt . . . så, som en maka bör älska?

Lina, upprörd.

Men . . . jag kan inte svara längre . . .

Ek, i det han och äfven *Lina* uppstiga.

Det skulle vara utan ändamål att göra några vidare omsvep; i det han fattar hennes händer, det är Dahlström jag menar . . . jag ser att jag träffat rätt. *Lina* slår upp sina ögon och ser på *Ek* med en blick, hvori tacksamhet, förtroende och tillika tvifvel återspeglas. Ja, ja, mitt barn! lita på mig! tro inte att jag skulle kunna vara så känslolös, att jag, blott för att tillfredsställa min egen böjelse, ville fästa dig vid mig för lifstiden. Jag ser nu, hvad jag långt förut bordt finna, att du aldrig för mig skulle kunna hysa den böjelse, som man kallar kärlek . . . och utan den är

äktenskapet blott en ekonomisk inrättning, ett olyckligt sammankedjande af tvenne varelser, hvilka Försynen aldrig ämnat till något par. . . . Att jag verkligen älskar dig, behöfver jag väl inte säga . . . ty det göra ju alla som känna dig . . . men min kärlek är icke sjelfvisk, tro det mitt barn! Jag skulle för öfrigt aldrig kunna förlåta mig . . . ja, jag skulle inte kunna lefva någon glad dag, om jag visste att jag vore orsaken till någon menniskas lidande . . . helst en, som jag håller så mycket af, som dig . . . och derföre mitt barn! löser jag i detta ögonblick sjelf de band, som varit så nära att fästa dig vid mig . . . ; men förblifver alltid, intill döden, din vän, din gamle, men redbare vän i alla skiften. *Lina*, öfverväldigad af tacksamhet och rörelse, kastar sig i hans armar och trycker en hjertlig kyss mot hans läppar, *Ek* omfamnar henne ömt. I detsamma inkomma Herr och Fru *Tricot* från venster och *Annette* från fonden, der hon stannar.

Tredje Scenen.DE FÖRRA. Herr och Fru *TRICOT* samt *ANNETTE*.*Tricot*, tillika med Fru *Tricot* skynda glada fram; *Tricot* med upphöjda armar,

Nå, Gud välsigna . . .

Ek, i det han förer *Lina* fram till föräldrarne och afbryter den af *Tricot* påhörjade lyckönskningen.Ja, mitt herrskap! önska oss lycka till vårt äktenskap . . . som icke blir af. Herr och fru *Tricot*, jemte *Annette*, synas alla högst förvånade.

Fru Tricot.

Hvad! herrn är då fri?

Tricot.

Kaserad?

Ek, skrattande.

Nå ja! fri . . . kaserad . . . frickaserad! om herrskapet så vill. Men tillåt mig nu vara allena en liten stund. Lina kan under tiden berätta en del; jag skall sedan förklara allt, och hoppas att vi alla skola blifva nöjda. *Tricot*, *Fru Tricot* och *Lina* gå in till venster; *Annette* genom fonden.

Fjerde Scenen.

EK ensam.

Ek, torkar sig med näsduken i pannan.

Se så der *Salomon*! Nu har du med kimrök öfverstrukit hela ditt gjorda utkast till en glad och solljus framtidsdag. Hvad står dig nu åter till förljufvande af din ålderdom? . . . jo, känslan af att hafva handlat rätt, och tvenne unga och lyckliga människors välsignelser. Och nu bort med allt pjunk och blif åter den glade . . . snäljåpen. Se der ha vi *Dahlström*. *Dahlström* inkommer.

Femte Scenen.

EK, *DAHLSTRÖM*.

Ek, går emot honom.

God dag, min hederspojke! du kom just lagom. I rapport tror jag din skuta borde ha ren sjö och du få sigte på lycksalighetens ö; ha, ha, ha! det gick på rim, du!

Dahlström.

Farbror tror då att jag kan hoppas? Ack jag känner mig så glad och tacksam. Men ett ord farbror, hvad har han egentligen varit, herr *Tricot*.

Ek.

Jaså, du vet inte det! Nåväl, han har varit en sådan der artist, som under sin mest verk-samma tid alltid har en stark skuggning på den här delen af sin lekamen. Pekar på venstra pekfingeret.

Dahlström, leende.

Aha! »je» begriper. Gör en gest som då man syr.

Ek, skrattar.

Jo du! »ditåt lutar det» sa' byggmästarn. Men nu går jag på en stund in till samme artist; dröj du här, jag skall strax skaffa dig sällskap. Går åt dörren till venster och ropar *Mamsell Lina*! var så god och kom ut, jungfru *Annette* vill tala vid dig lite. *Lina* utkommer hastigt, men stannar förlägen då hon får se *Dahlström*. *Ek* ser en stund på dem och småskrattar, sedan går han in till venster.

Sjette Scenen.

LINA, *DAHLSTRÖM*.

Dahlström.

Mjuka tjenare! Jag hoppas samtliga herrskapet må bra efter balen i går?

Lina.

Jo, jag tackar!

Dahlström.

Men hvad *mamsell Tricot* sjelf beträffar, tror jag detta icke var fallet i går . . . att dömma af

blekheten och äfven . . . lynnet. Det var inte detsamma som förr.

Lina.

Man blir lite allvarsammare med åren. Men var så god och sitt; pappa och mamma lära väl komma strax.

Dahlström.

Jag tackar; men låt det vara så här! Ack! kommer mamsell Lina ännu ihåg den glada tiden i Åbo? Jag för min del har lefvat så lycklig med minnets skatter från den tiden. Våra små utflygter till Runsala . . .

Lina, lifligt.

Ack ja! der vi hade så roligt och kämpade så dugtigt i »sista paret ut» . . . och . . .

Dahlström.

Och ingen kunde skilja oss åt. Och den der blomman som mamsell gaf mig; ack den har jag ännu kvar.

Lina.

Åh! har kapten kunnat känna skilnad på den, bland den öfriga samlingen.

Dahlström.

Men jag har ingen samling. Denna är den enda, och jag skall aldrig emottaga någon annan. Ack, om jag vågade tro på den! hon har varit min enda glädje. Men nu . . .

Lina.

Hvarföre just nu?

Dahlström.

Kanske är detta sista gången jag får tala så här utan vittnen med mamsell Lina; vågar jag tala . . . helt öppenhjertigt?

Lina, förlägen och blyg.

Ja . . .

Dahlström.

Man hade sagt mig att mamsell Lina skänkt sitt hjerta åt någon annan?

Lina.

Då har man icke sagt sannt.

Dahlström.

Icke! . . . och jag har sagt till mig sjelf, att det vore dåraktigt att nära ett hopp, på hvars uppfyllande man ej bör räkna; har jag sagt sannt?

Lina.

Nej

Dahlström, glad.

Er hand på det . . . ! Lina räcker honom handen och Ert hjerta . . . ? I detsamma inkommer Ek.

Sjunde Scenen.

DE FÖRRA. EK.

Ek.

Blif inte rädda för mig, barn! Jag är ju redan invigd i förbundet. Förtjenar jag att vara det, hä?

Lina och *Dahlström.*

Min goda Farbror!

Ek.

Nå, jag handlar efter fullmakt . . . till Dahlström detta skulle i dag blifvit min fästmö . . . Dahlström gör en min af förvåning. Jo, ser du min gosse, så underligt går det till i verlden; nu blir hon din i stället lägger deras händer tillsamman här ger jag dig nu den skönaste färgen, som ännu fanns kvar på min återstående lefnads palett båda omfamna honom, under det Herr och Fru Tricot äfven inkomma och sluta sig glada och tyst medgifvande till dem. Annette stannar bakom gruppen och påminn Er någon gång, när lyckan och en rosenröd framtid ler emot Er, att ni till någon del derföre har att tacka . . . den gamle Målaren.

Lina till Dahlström.

Det skola vi ju aldrig glömma? men jag skall sedan tala om för Farbror, att jag för min lycka äfven har att tacka . . . en bit af Helsingfors Tidningar.

Ek skrattande.

Nå det skall bli roligt att höra. Sjunger:

»Lång och tråkig var ju leken,»

Tänker säkert mången här.

Var ej derför ond på . . . Eken;

Ty författarns felet är.

Gerna sade jag: välkomna

Hit och se den om igen;

Men — jag räds att man kan somna

Åt den gamle Målaren.

SLUT.

